אין רישא בשתי עבודות סיפא בין בעבודה אחת בין בשתי עבודות: תנן אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת בשלמא לרבי יוחנן היינו דקתני זה הכלל אלא לאילפא מאי זה הכלל קשיא: א)תנן התם הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי רבי מאיר אמר רבי יוסי א)אם לכך נתכוון תחילה הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת דבריו קיימין ואם משאמר הרי זו תמורת עולה (א) ונמלך ואמר הרי זו תמורת שלמים הרי זו א] עולה איבעיא להו הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו לחצות מהו אמר אביי בהא ודאי מודה רבי מאיר רבא אמר עדיין היא מחלוקת אמר ב] רבא לאביי לדידך דאמרת בהא ודאי מודה רבי מאיר הרי שחיטה דלכי ג] לחצות דמי ופליגי אמר ליה ב)מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף ומשנתינו דאמר סימן ראשון חוץ לזמנו סימן שני חוץ למקומו הרי קמיצה דלכי לחצות דמי ד] ופליגי התם נמי ג) שהקטיר קומץ מנחה חוץ לזמנו קומץ ה] לבונה חוץ למקומו הרי קומץ דמנחת חוטא דליכא לבונה בהדיה ופליגי לא פליגי אמר רב אשי ו] אם תימצי לומר פליגי פליגי בפסיעות רב שימי בר אשי מתני כדאביי רב הונא בר נתן מתני כדרבא כי אתא רב דימי אמר רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר תפוס לשון ראשון דתנן אמר רבי יהודה זה הכלל אם מחשבת הזמן קדמה את מחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת

אין רישא בשתי עבודות. דהא מפרש בהדיא. סיפא איכא לאוקמא בתרווייהו פליגי: **היינו דקתני זה הכלל.** לאיתויי עבודה אחת: **תנן התם.** במסכת תמורה: **הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים.** שהעמיד בהמת חולין אצל שתים אחת עולה ואחת שלמים ואמר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים: **הרי זו תמורת עולה.** תפוס לשון ראשון ואין קדושה חלה על קדושה: **הואיל ואי אפשר לקרות שתי שמות כאחת.** והולכך להקדיש זה ז] אחר זה: **דבריו קיימין.** ותרעה ח] ותימכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים וכן מפרש בתמורה ד): ה"ג **איבעיא להו הרי זו תמורת עולה ושלמים מהו.** מי אמרי' הא דפליג ר' מאיר ואמר תפוס לשון ראשון משום דאמר תמורת תמורת תרי זימני והוה ליה כנמלך אבל הכא דאמר תמורת עולה ושלמים חד דיבורא הוא ותרווייהו חיילי ט] או דלמא תפוס לשון ראשון לעולם ופשטה קדושת עולה בכולה ותו לא אתו שלמים וחיילי: **לחצות מהו.** את"ל י] פשטה קדושת עולה בכולה אמר הרי (זו) בהמה זו לחצות יא] לעולה ושלמים מאי האי יב] חד דיבורא הוא ואין זה חל בלא זה או דלמא כיון דפשטה בפלגא פשטה בכולה ולא אתו שלמים וחיילי: **והרי שחיטה.** דקתני מתני' לאכול כזית למחר כזית בחוץ: **דכי לחצות דמי.** דלאו מיהדר אימלוכי יג] שהרי כמה זיתים יש בה וחד דיבורא הוא ופליגי וקא"ר יהודה תפוס לשון ראשון ור' מאיר דתמורה בשיטת רבי יהודה דמתניתין קאי דאמרינן בשמעתין ר"מ בשיטת רבי יהודה אמרה: **אמר ליה מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף.** דלהוי הך תרתי מחשבות (ב) בסוף שחיטה יד] וחד דיבורא הוא ואפי' הכי נימא ר' יהודה תפוס לשון ראשון: **ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף.** וכי היכי דמהניא מחשבה בסוף טו] מהניא בתחילתה ומתוקמא מתני' כגון דאמר שחיטת טז] סימן ראשון חוץ לזמנו ובשחיטת סימן שני חוץ למקומו ולית ליה לרבי יהודה מפגלים בחצי מתיר ה) דהיינו חד סימן ותרי דבורי נינהו ואיפגל ליה מדבורא קדמאה אבל לחצות דחד דבור הוא מודי. יז](ומהכא שמעינן דרבא אליבא דר"מ סבירא ליה אינה לשחיטה אלא בסוף מדיליף עדיין היא מחלוקת (ג) ממתני' והיינו דאמר בתמיד נשחט (פסחים דף סג.) נימא קסברי אחרים אין לשחיטה אלא לבסוף וכדרבא דאמר רבא עדיין היא מחלוקת יח] ממתני' דתמורת עולה ושלמים כלחצות דאחרים היינו רבי מאיר ורבא מוקי דלרבי מאיר אינה לשחיטה אלא לבסוף): **הרי קמיצה.** דפליגי רבי יהודה ורבנן בה בפרק קמא דמנחות (דף יג.) כי מחשב לאכול כזית למחר כזית בחוץ כו': **דכי לחצות דמי.** דחד דיבורא הוא וזיתים הרבה יש ולאו מיהדר אימלוכי הוא והכא ליכא לפלוגי בתרי דבורי כדפלגא יט] בשחיטה בב' סימנין: **דאמר קומץ מנחה** כ] **כו'.** שהמנחה יש לה שני מתירין הקומץ והלבונה וכי פליגי רבי יהודה ורבנן לאו בקמיצה פליגי דאין קמיצה בלבונה אלא בהקטרה פליגי כא] שהיא עבודה בכל אחת ואחת וכגון שהקטיר קומץ מנחה על מנת לאכול כזית למחר וקומץ כב] לבונה על מנת לאכול כזית בחוץ ולית ליה לרבי יהודה מפגלין בחצי מתיר וכיון דהיינו כג] תרי דבורי נינהו מקמא איפגלא לה אבל בקמיצה דחד מתיר הוא לא פליג רבי יהודה: **מנחת חוטא.** מטמא מקדש או שמיעת הקול מביא מנחה בדלי דלות דכתיב לא יתן עליה לבונה (ויקרא ה): **פליגי בפסיעות.** ובמחשבת הולכה דאמר כד] בפסיעה ראשונה חוץ לזמנו ובפסיעה שניה אמר חוץ למקומו דהוו להו תרי דבורי: **מתני כדאביי.** תני מתנייתא כדאביי דבלחצות מודי רבי מאיר: **מתני כדרבא.** תני מתנייתא כדרבא דבלחצות נמי פליג רבי מאיר:

כי

אמר רבי יוסי אם לכך נתכוון מתחילה. פרק מרובה (ב"ק דף עג:) אמרינן תרי תוך כדי דיבור הוו חד כדי שאילת רב לתלמיד דזוטר וחד כדי שאילת תלמיד לרב דנפיש ותוך כדי דיבור קטן מודה רבי יוסי דמועיל דיבורו והכי קאמר אם אמר תמורת שלמים בתוך כדי דיבור קטן של תמורת עולה דהשתא דומה דנתכוון כה] מתחילה לכך ואפי' עומד וצוח שלא נתכוון הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת דבריו קיימין. ונמלך קרי ליה תוך כדי דיבור גדול כשאמרו לאחר כדי דיבור קטן שדומה לנמלך ואפי' אומר שנתכוון מתחלה לשניהם לא אמר כלום: **דבריו** קיימים. וא"ת והא אמרינן בפ"ב דקדושין (דף נ:) ובעירובין פרק מי שהוציאוהו (דף נ.) ובפ' נערה המאורסה (נדרים סט:) כל שאינו בזה אחר זה כו] בבת אחת אינו וי"ל דכיון דמשכחת בזה אחר זה כגון דאמר חציה לדמי עולה וחציה לדמי שלמים ואפילו בקדושת הגוף משכחת לה כגון בבהמה של שני שותפין ועוד דכל שאינו בזה אחר זה בבת אחת אינו איירי בדבר שאי אתה יכול לקיים את שניהם שסותרים זה את זה כגון מקדש אשה ובתה דהי מינייהו מפקת וכן קיים ליכי ומופר ליכי דנדרים וכן ארבע אמות דעירובין (דף מט:) אבל הכא מקיימי תרווייהו וכן בפרק השולח בגיטין (דף מב.) הכותב כל נכסיו לשני עבדיו קנו ומשחררין זה את זה ולא אמרינן כל שאינו בזה אחר זה אפי' בבת אחת אינו משום דהתם בזה אחר זה א"א לקיים את שניהם דבזה אחר זה קמא קני נפשיה וקני חבריה ובתרא לא קני כלל אבל בבת אחת אפשר לקיים את שניהם ואמרי' קנו ומשחררין זה את זה והא דאמרינן בפ"ק דקדושין (דף ז:) חצייך בחצי פרוטה וחצייך בחצי פרוטה דאינה מקודשת וקמבעיא ליה שני חצייך בפרוטה מהו לא שייך למימר תפשוט מדרבה דאמר כל שאינו בזה אחר זה אפי' בבת אחת אינו דכל שאינו בזה אחר זה מיירי בדבר שאין השני יכול לחול מחמת שחל הראשון תחלה כגון שתי אחיות ושתי תרומות ושתי מעשרות הלכך בבת אחת אינו משום דהי מינייהו כז] מפקת אבל גבי קדושין בזה אחר זה אינו לא זה ולא זה אבל בבת אחת תפסי תרווייהו והא דאמר בסוף פ"ק דמנחות (דף יז.) היכי דמי ריבה שמנה כגון שהפריש לה שני לוגין ומשמע קצת מתוך הסוגיא שיש בהן קדושת הגוף וגבי חסר לבונתה דדייק כח] התם ט) הא יתר כשרה [והתניא יתר פסולה] ומפרשי שם כגון שהפריש לה שני קמצים ולכשרה קאי כדפריש' התם והשתא היכי קדשי הא אמרי' כל שאינו בזה אחר זה בבת אחת אינו ונראה לפרש כגון דאמר יקדש קומץ אחד מתוך שני קמצים כדאמר בפרק התודה (שם עח:) ובפ"ב דקדושין (דף נא.) גבי תודה ששחטה על שמונים חלות הכל מודים היכא דאמר ליקדשו מ' מתוך שמונים דקדשי: **לחצות** מהו. פי' בקונט' דאמר הרי בהמה זו לחצות לעולה ושלמים ואין זה דומה לחציה עולה וחציה שלמים דפליגי בהדיא בתמורה כט] (דף כו.) ובפרק כיצד מערימין (דף נט) אבל בפ' תמיד נשחט [פסחים סג.] לא דקדק בקונטרס שהביא הך דשמעתין ופי' לחצות כגון דאמר חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים ור"ח מפרש לחצות כגון דאמר לחצי היום תיהוי עולה ושלמים א"נ עולה ושלמים תהוי לחצי היום ל]: **אמר** אביי בהא ודאי מודה ר"מ. ופריך והרי שחיטה דכי לחצות דמי דכיון דאינה לשחיטה אלא לבסוף היכי לא] הואיל שני הדיבורים קודם שיהא סוף שחיטה והוי כאילו אמר לבסוף לב] שחיטה יהא כזית חוץ לזמנו וכזית חוץ למקומו: [**סימן** ראשון חוץ לזמנו.] ודווקא סימן אחד דהוי דבר המסוים ומפגלין בחצי מתיר אבל אם אמר משהו ראשון חוץ לזמנו ומשהו שני חוץ למקומו לא הוי פיגול אע"ג דמפגלין בחצי מתיר כיון דלא הוי דבר המסוים ולא דמי לפסיעות וא"ת דמשמע הכא דרבא סבירא ליה אינה לשחיטה אלא לבסוף והיינו כר"ש לקיש דפרק שני דחולין (דף כט:) ושמעינן ליה לרבא בפרק החולץ (יבמות לו.) דבכולי הש"ס הלכתא כרבי יוחנן לגבי ר"ל בר מתלת ויש לומר דשאני הכא לג] מדקאמר לה ר"ל משמיה דלוי סבא ויש לתמוה רבא דפריך ליה לאביי וס"ד דס"ל אינה לשחיטה אלא לבסוף תיקשי ליה מתני' י) דהקדים מולים לערלים כשר ערלים למולים פסול הרי בסוף שחיטה חל דיבור ראשון ולא שני דלאי הוו חיילי תרווייהו הא קיימא לן דמקצת ערלה לא פסלה: **והרי** קמיצה דבי לחצות דמי ופליגי. תימה דלא פריך ממליקה דחטאת העוף דפליגי ט) דחטאת לד] העוף הכשירו בסימן אחד וליכא שני מתירין ויש לומר דאיכא שתי מתירין כגון מפרקת וסימן אחד:

מסורת הש"ס

א) נדרים סט: ב"ק עג: תמורה כה: ירושי' דמאי פ"ז ה"ו, ב) פסחים סג. חולין כט: ופ"ש, ג) מנחות יג., ד) דף כו., ה) לקמן קי., ו) מנחות יא:, ז) פסחים סב:, ח) לקמן סה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואם משאמר הרי זו תמורת עולה נמלך: (ב) רש"י ד"ה אמר ליה מי וכו' תרתי מחשבות כל חד וחד בסוף שחיטה וחד: (ג) ד"ה ישנה וכו' במתניתין דתמורה:

שינויי נוסחאות

א] זו תמורת עולה (כי"צ, וכ"ה בב"ק ותמורה): ב] אמר ליה רבא (שי"מ): ג] נ"ל דכי. וכן לקמן (שי"מ): ד] נמי כגון דאמר קומץ דמנחה חוץ לזמנו וקומץ דלבונה חוץ (שי"מ): ה] נ"ל קורט. ועי' מנחות דף יא (צ"ק). ועי' בכ"י: ו] נ"ל אסי (גליון), וכמנחות גרים רבא: ז] זה לזה (בתה"י ידי): ח] בכ"מ ניסף עד שיסתאב: ט] חיילי באחת או (בתה"י): י] אתי"ל בתמורת עולה ושלמים פשטה כו' (שי"מ): יא] לחצותה לעולה ולשלמים כצ"ל (שי"מ): יב] האי ודאי חד (שי"מ): יג] אימלוכי הוא (שי"מ): יד] ביחד וחד כצ"ל (שי"מ, בתה"י): טו] בסוף שחיטה מהניא נמי בתחילתה (בתה"י): טז] נ"ל בשחיטת (שי"מ): יז] בכ"מ מחק מה שבסוגריים וכן ליתא בכי"פ. אבל בכי"פ ליתא: יח] מחלוקת בתמורת עולה ושלמים בלחצות כו' (כי"י), וכ"ב בכ"ם רק דלא מחק תיבת ממתני' [ובלק"ק העביר תיבות אלו אחר תיבת מחלוקת הקודם]: יט] בדפלגת (דיו): כ] דמנחה (שי"מ): כא] ס"א פליגי שנהגת בשניהם וכגון שהקטיר כו' (שי"מ): כב] נ"ל וקורט (גליון). בכ"מ וקומץ הלבונה: כג] נ"ל דהוי (שי"מ): כד] בכתה"י כגון דאמר: כה] לנתכוון (שי"מ): כו] זה אפילו בב"א אינו וי"ל דהכא משכחת בזה כצ"ל (שי"מ). נ"ל דמשכחת לחצאין כגון דאמר כו' וכ"ה הגירסא בתוס' נדרים דף סט ע"ב עיי"ש (צ"ק): כז] מיניהו מיתות והי מינייהו מפקת (שי"מ): כח] נ"ל נמי דייק (שי"מ): כט] נ"ל בתמורה בפרק כיצד מערימין. כי הוא פרק שם (הגרי"ב): ל] היום אמר אביי כו' הד"א (צ"ק): לא] נ"ל הרי (שי"מ): לב] נ"ל לסוף (שי"מ): לג] נ"ל התם (שי"מ): לד] נ"ל וחטאת (שי"מ): לה] תיבת חציה, וכן ותציה דבסמוך נראה אין כן הענין: לו] בגליון הגה דכיון דחולקין עמו. והסגלר נמחק:

ליקוטים

אמר אביי בהא ודאי מודה ר"מ. וטעמא דאביי כדמפרש בפ' כיצד מערימין (תמורה דף כו ע"א) דטעמא דר"מ משום דהוי כמו תחול זו ואח"כ תחול זו דהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים. אבל רבא פליג עליה וקאמר דעדיין היא מחלוקת דקסבר רבא דטעמא של ר"מ משום דדעתו של אדם אם יכולין שניהם לחול יחולו ואם לאו תפוס לשון ראשון דדעתיה אקמא. (תוס' ב"ק עג ע"ב).

שיטה מקובצת

אלא לאילפא מאי זה הכלל. דליכא למימר דנקט ליה משום עבודה לשון שתי עבודות כיון דלאו מילתא טעם הדם, אבל לר' יוחנן ניחא דמילתא לנו טעם הדם דלאמרינן תפוס לשון ראשון ובעבודה אחת נמי וא"כ הכלל דקאמר ר' יהודה בכל ענין הוא אתא דהיכא דמחשבת הזמן קדמה הוי פיגול משום דתפוס לשון ראשון, אבל לאילפא לא הוי הכלל בכל ענין דהיכי דהוי בעבודה אחת הוי עירוב מחשבות אפילו קדמה מחשבת הזמן, וא"כ מאי זה הכלל: **תמורת עולה** ושלמים מהו. פי' בקונטרס מי אמרינן דיקא בתמורת עולה ותמורת שלמים [illegible] תרי זימני אמר ר' מאיר תפוס לשון ראשון [illegible]. מיהו קשיא מה שכתב גבי תמורת עולה ותמורת שלמים טעמא דתפוס לשון ראשון, דהא תוכח לקמן דלאו היינו טעמא דר"מ. גבי תמורת עולה ותמורת שלמים תפוס לשון ראשון, כמו כן הוי אמרינן גבי תמורת עולה ושלמים תפוס לשון ראשון. לכך נראה לומר דלא נקט בקונטרס לשון ראשון אלא כלומר התם פליג ר"מ דהיא תמורת עולה שפשוט דבורו ראשון משום דמהדר אימלוכי הוא [illegible] דלא חיילא לתרוייהו, או דילמא טעמיה דר"מ [illegible], ואין זה מטעם תפוס לשון ראשון, אבל בתמורת עולה ושלמים דלא מהדר אימלוכי הוא [illegible] גבי תמורת עולה ותמורת שלמים משום דתפוס לשון ראשון וא"כ בתמורת עולה ושלמים נימא כמו כן הכי: לחצות מהו. פי' בקונטרס כו' [illegible]

עין משפט נר מצוה

קכד א מיי' פ"ב מהל' תמורה הלכה ד:

מוסף רש"י

הרי זו תמורת עולה. דלית ליה לר"מ תפוס לשון ראשון (פסחים סג. ב"ק עג: תמורה כה:). ה"נ תמורת שלמים. ולא גרסינן ותמורת שלמים (ב"ק עג:). **דבריו קיימין.** דלא כנגמר דבריו אדם נתפס (פסחים סג.). ותהיה חציה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים ותרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמי חציה תמורת עולה ובדמי חציה תמורת שלמים, והכי עסקינן שהיו לפניו עולה ושלמים כשהמיר את זו בכן (תמורה כה:). **לחצות** מהו. אמר חציה עולה וחציה שלמים, מי מודה בה ר"מ או לא, מי אמרינן טעמא דר"מ משום דנמלך הוא, וכיון דחל שם עולה תו לא פקע, אבל כי אמר לחצות ליכא למימר הכי, או דלמא כיון דפשטא ליה קדושת עולה בכולה תו לא חיילא קדושת שלמים: **הרי שחיטה** דלכי לחצות דמי ופליגי. דקא פליג ר' יהודה אדרבנן ואמר כר"מ תפוס לשון ראשון, דקאמר זה הכלל כל שמחשבת זמן קדמה למחשבת מקום פיגול וחייבין עליו כרת, לא שנא בעבודה אחת ולא שנא בשתי עבודות שחישב בעבודה שניה מחשבת פסול בתר מחשבת פיגול לא מפקע ליה מידי פיגול דתפוס לשון ראשון, ורבנן סברי אף כנגמר דבריו אדם נתפס והויא לה בחדא עבודה עירוב מחשבות ולא קרב המתיר כמצותו, ולאו בפיגול דלא ליחייבו ביה פסול אחרינא, דהרצאה כתיב ביה, אלמא מאן דלית ליה תפוס לשון ראשון אפילו לחצות לית ליה דהא ודאי טובא יש [illegible] ופליג ר' יהודה (פסחים סג.): **אינה לשחיטה אלא לבסוף.** אין השחיטה קרויה שחיטה אלא בסופה (חולין כט.). וחלה מחשבה היא (פסחים שם): **ישנה לשחיטה** מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שחיטה (חולין שם):

שיטה מקובצת (המשך)

(לאותו) עד לכך פי' ר"מ דפסיק לחצות היום חציה בהמה זו חציה לה תמורת עולה וחציה תמורת שלמים מהו. פי' מי אמרינן דדוקא כי אמר תמורת עולה ושלמים דלא (הויה) [קבעה] זמן לחלות הקדושה א"כ דעתו [illegible] הקדושה מיד שהוציא הדבור, וא"כ כיון שהקדים עולה ושלמים מיד פשטה [קדושת] עולה בכולה, אבל כי אמר לחצות היום (יחלו) [illegible] שניהם אפי' כי אמר תמורה כ' שמותם מ"מ אין דעתו שתחול הקדושה [אלא] עד אותה שעה ממש וא"כ אין לאחת הקדמה להכרעה כלל דהא בזמן שחלות הקדושה עליה כבר יצא הדבור מפיו גם דבור שני דשלמים וא"כ תרוייהו חיילי כרגע אחד ולא שייך כאן טעמא דתפוס לשון ראשון, או דלמא מ"מ איכא למימר שדעתו היה שיחולו הקדושה כלכך סדר דבורו וא"כ שייך כמו כן תפוס לשון ראשון (מהר"ם ז"ל): והרי שחיטה דכי לחצות דמי. תימה דהא שחיטה לא דמי לגמרי לחצות, דלדרבא נראה טפי דדמי לתמורת עולה ותמורת שלמים דהא מ"מ [אמר] כזית בחוץ וכזית למחר. וי"ל דלא דמי, דהכא בודאי הוי דבור אחד ואין זה נמלך, דבהמה זיתים יש בלאו קרנן, וא"כ כשאמר כזית כזית תרי דבורי אין הלשון האחד סותר את חבירו כמו תמורת עולה ותמורת שלמים, דהתם נראה טפי שהוא נמלך דעולה ושלמים לא שייכי בבהמה אחת בכולה. ולפי ר"מ היה [illegible] שחיטה כי פ"ד דליתא לשחיטה אלא לבסוף וא"כ אפשר דלותן שני מחשבות לא הוי רק מעט קודם המחשבה דסוף שחיטה וכשנאמר לותו מחשבה כבר לותן שני המחשבות נגמרו מקודם, וא"כ דמי ממש לגמרי דלאמר לחצות לפי מה שפי' דהא ר"ל לחצות היום, והשתא דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, יכול דלאמר סימן ראשון דהוי דבר המסוים ומפגלין כי עד המסוים [illegible] בתחילת סימן והולך ומחשב בסימן ראשון ובשני א"כ יש לו הרבה שהות לחשוב השני מחשבות בשעת שחיטה, וא"כ הוא כדלקמיה קודם שמחשב השניה ודמיא ממש לתמורת עולה ושלמים (מהר"ם ז"ל): התם גבי כגון דאמר קומץ דמנחה כו'. פי' בגמ' שהקטיר קומץ [מנחה אמר ע"מ] לאכול כזית למחר, ובשהקטיר קומץ [לבונה] הלבונה אמר חוץ למקומו, ולא מיירי בקמיצה כי אם בהקטרה דיש שני מתירין קומץ ולבונה, ולא תני לשנויי גבי מנחת חוטא כגון שהקטיר חצי קומץ חוץ לזמנו וחצי קומץ חוץ למקומו דכיון דלא הוי [דבר] המסוים לא מהני [illegible] למ"ד מפגלין בחצי מתיר, ולית מ"מ מחטאת העוף (משום) [illegible] דאין כו אלא סימן אחד אמרינן דפריך ליה תפוס לשון ראשון למ"ד מפגלין בחצי מתיר, ור"ל דכיון [illegible] דרוב כני אדם חולקין עמו המפרקת הוי ליה כבני סימנים (מהר"ם ז"ל): תוד"ה לחצות כו' ואין זה דומה לחציה עולה וחציה שלמים כו'. דהתם שמא מתחלה לא היה דעתו אלא לעולה, אבל הכא כיון דאמר בלשון [illegible] לחלות ודאי לתרוייהו איכוין. מיהו אם כן צריך להגיה הספרים לחצותה וככל הספרים גרסינן לחצות ודרים כו' (לשון הר"מ ז"ל): [illegible] בשלמים כהו: פי' בקונטרס מי אמרינן דוקא בתמורת עולה ותמורת שלמים (משום דאמר תמורת תמורת) תרי זימני אמר ר' מאיר תפוס לשון ראשון [illegible]. מיהו קשיא מה שכתב גבי תמורת עולה ותמורת שלמים עשמא דתפוס לשון ראשון, דהא תוכח לקמן דלאו היינו טעמא דר"מ גבי תמורת עולה [illegible] לשון ראשון, לכך נראה לומר דלא נקט בקונטרס לשון ראשון אלא כלומר התם פליג ר"מ דהויא תמורת עולה [illegible] דמהדר אימלוכי הוא ויהיו כאילו אמר תחול זו ואח"כ תחול זו ולא חיילא קדושה שניה, ואין זה מטעם תפוס לשון ראשון, אבל בתמורת עולה ושלמים דלא מהדר אימלוכי הוא, או דילמא אפילו דתפסי תרוייהו [illegible] בתמורת עולה ותמורת שלמים משום דתפוס לשון ראשון וא"כ בתמורת עולה ושלמים נימא כמו כן הכי: לחצות מהו. פי' בקונטרס כו' (מהר"ם בתר"ס)